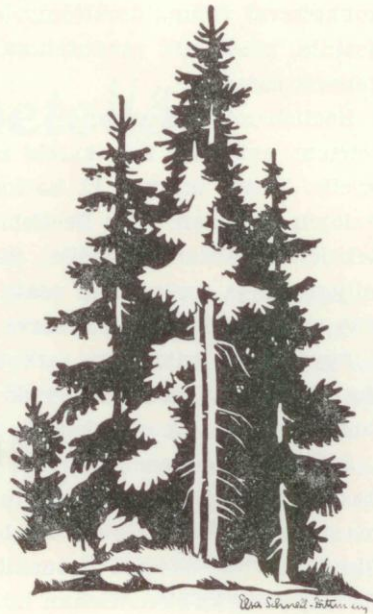

Pirtin Ylempi

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1960

N:o 5

”Kun enkelit olivat menneet...”

Joulurauhan ja jouluevankeliumin tarjoaman Jumalan siunauksen toivotuksin tahdomme tervehtiä kaikkia Pirtin Viestin lukijoita ja ystäviä. Avartukoot sydämet Joulun Herralle! Tuokoon Hän jokaiselle todellisen pyhän juhlan!

Erikoisesti toivoisin tämän lahjan niille, joiden on sanottava, etteivät he enää näe enkeleitä. Mistä se sitten johtuneekin, siitäkö että on vieraannuttu lapsen uskosta ja harhailtu tuhlaajan teillä, vai siitä, että Jumala on sallinut uskonelämän joutua kokeeseen, missä ei voida tuntea eikä nähdä, kuten ennen? Joka tapauksessa pimeältä näyttää, aivan kuin taivas olisi sulkeutunut ja kuin ei joulua tulisi-kaan. Kenties mietit, mitä tekisit. Kenties Sinulla on opastajia, jotka rohkaisevat välinpitämättömyyteen ja neuvovat etsimään viihdytystä jostain, mistä sitä vakuutetaan varmasti saatavan, ja kun toisetkin tekevät samoin.

Beetleheimin pimentyneen kedon paimenten sana on juuri Sinua varten: nyt juuri kun kaikki näyttää pimeältä, on lähdeittävä liikkeelle. Mutta minne? Ei harhaillemaan muualle, räikeiden mainosvalojen suuntaan, vaan Beetleheimin tallin seimelle, Jumalan suurten tekojen tapahtumapaikoille! Sinne voi jouluevankeliumia seuraten, hiljentyen ja kuunnellen osata sellainenkin, jonka silmiin ei enää näy enkelparvia ja jonka korva ei kuule enkelien ylistyslaulua.

Pyydä nyt erikoisesti tarkata sitä, minkä Herra on Sinullekin ilmoittanut tapahtuneen. Pyydä kuulla Jumalan sanaa joulun tapahtumasta ja sen merkityksestä. Näin se Sana todistaa:

Jumalan armo on ilmestynyt pelastukseksi kaikille. Jumalan armo kasvattaa meitä eikä salli meidän jatkaa jumalattomuudessa ja maailmallisissa himoissa. Jumalan armo yksin tekee mahdolliseksi — Sinullekin — odottaa autuaallisena täyttymyksenä Vapahtajamme ilmestymistä kirkkaudessaan niin että voit sanoa: tule, Herra Jeesus!

Joulun Herra on myös adventin Herra, joka sanoo: Katso, minä tulen pian. Ehkä et voi aavistaakaan, miten pian tämä toteutuu!

Siksi: Menkäämme nyt Beetleheimiin! Vain sieltä palaten kiitetään joulusta.

Toivo Salomaa

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI
N:o 5   Päätoimittaja: Toivo Salomaa   1960

Ihmetellös

*Ihmetellös, ihmislapsi,
Rakkautta Jumalan,
Lahjaks on hän maailmalle
Suonut poikans ainoan.
Enkelitkin hämmästy;
Se on heille riemun syy.*

*Ihmetellös, ihmislapsi,
Rakkautta Jeesuksen,
Kun hän Isän luota lähtee
Luokse kurjain syntisten,
Tallin seimeen laskeuu
Silmäin eessä ristinpuu.*

*Ihmetellös, ihmislapsi,
Ihme suuri ilmaantui:
Seimen lapsen kirkas katse
Ristin kuoloon ummistui.
Silloin synnit ihmisten
Vaipui vereen Jeesuksen.*

*Ihmetellös ihmislapsi,
Paatumusta maailman,
Kun se ehdoin tahdoin tallaa
Auttajansa ainoan.
Riemuun joulukiitoksen
Tuo se murhesävelen.*

*K. V. Tamminen
(Siionin Kannel 504)*

JOULUN JEESUS —

KÄRSIVIEN AUTTAJA

Joulun lähestyminen vaikuttaa meihin voimakkaammin kuin ehkä muiden kirkollisten juhliemme odotus. Mieliimme tulevat joulukiireet, joululahjat, joululoma, koti. Tahdomme viettää joulua ja tuntuu, että jotain parhaasta elämämme sisällöstä menettäisimme, jos joulu riistettäisiin meiltä pois. Ehkä joku muistaa myös joulun sanoman Jeesuksen syntymästä, Sanan lihaksi, meidän keskellemme asumaan tulemisesta.

Erityisesti lapsuutemme joulumuis-toihin sisältyvät odottava mieli, joulukuusi kynttilöineen, kirkkomatka, jouluvirsi ja enkelin ilmoittama sanoma Jeesus-lapsen syntymisestä tal-lin seimeen. Näemme siinä taivaal-lista kirkkautta ja jotain suloista ja herkkää. Juhlamieli ylenee. Kaik-kialla näyttää vallitsevan rauha ja hyvä tahto ja kärsimysten ajat kauaksi unhoon jääneiltä.

Ja kuitenkin: Kun kuljemme ihmisten joukossa, saatamme todeta, että kärsimystä on äärettömän paljon. Toiset kestävät ne äänettöminä, toiset eivät. Hätä ja tuska saattavat ahdistaa ketä tahansa meistä. Ja tuntuu, niinkuin jouluna, mielen her-kistyessä, kodittoman yksinäisyys olisi painavampi, menetetyt omaisen tai ystävän kaipaus viiltävämpi ja kaikki elämän kuormat ja puutteet vieläkin raskaampia kuin muulloin. Jouluun, ilon ja rauhan juhlaan on ehkä vieläkin vaikeampi kuin arkeen hyväksyä myös remuavaa menoa vä-kijuomien parissa.

Miten valtavaa, lohduttavaa ja rauhoittavaa onkaan tällöin huomata, että Jeesus syntyi tähän kärsimysten

maahan; oli yksi meistä. Hän julisti rauhaa, mutta erityisen lähelle meitä hän tulee kärsimysten lievittäjänä ja kärsivien auttajana. ”Hän, joka on itse ollut kiusattu, voi myös kiusat-tuja auttaa.” Hän lievitti kärsimystä jo täällä maan päällä eläessään.

Jos Hän sanan ja sakramenttien kautta asuu meissä, niin avautuvat silmämme näkemään kärsivät lähim-mäisemme ja Hänestä loistava armo ja totuus synnyttävät meissä elämää ja uudistavat voimamme kirkasta-maan sanomaa syntien anteeksianta-muksesta ja iankaikkisen elämän lupauksesta, elämän, jossa ei ole kipua, kyyneleitä, tuskaa eikä kuolemaa.

Joulun Jeesus — Kärsivien Auttaja, luo ehkä Sinun kauttasi hyvän joulun jollekin kärsivälle.

Laura Kemppinen
1946—47

Sairaudesta

Kuulee aika usein sairauden kohda-tessa ihmisten sanovan: En osannut tar-peeksi antaa arvoa terveydelle. Ja asia lienee näin.

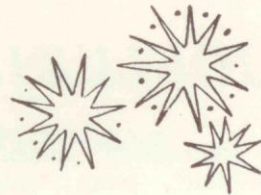
Täältä sairauden parista katsoen se monesti tuntuu viiltävän todelta. Tun-tukin siltä, että kun on terveys, on kaik-ki. Omistaa korvaamattoman lahjan. Kiittäkäämme nöyryyttä tuntien siitä.

Mutta sairauskin voi olla siunattu asia. Elämämme on ollut kiireistä, työn täyt-

(Jatk. siv. 15.)

Tähden valaistessa

On tyyni, kuulas talvi-ilta. Vain tähdet valaisevat tummaa taivaan kantta. Ne luovat heikkoa valoaan talvipuvukseen olevaan kylmään maailmaan.

Yksi tähti on kirkkaampi muita. Se on kuin joulun tähti, joka kerran johdatti paimenia itäisiltä mailta Beetlehemin seimen luo, lähes kaksituhatta vuotta sitten.

Emmekö mekin voisi löytää elämäämme lukemattomien tähtien joukosta sitä tähteä, joka johtaisi kulkumme Jeesus-luo? Kyllä vaan! Aivan varmasti saamme johtotähden, jos vain haluamme.

Näin joulun lähestyessä olemme paljon herkempiä kaikille vaikutteille, ilolle ja surulle. Alkäämme antako joulustamme muodostua vain maallista juhlaa, vaan odottakaamme ilolla Vapahtajamme tuloa. Miksi antaisimme kalliin joululahjan pois, mikä on tuotu taivaasta. Ei. Ottakaamme Jeesus-lapsi sydämiimme ja koteihimme.

Maailma on kylmä ilman sydämen ja mielen rauhaa. Antakaamme siis oikean joulurauhan tulla omaksemme, Jumalan sanan, tuon luotettavan johtotähden valaistessa seimen lasta, joka on syntynyt meille Vapahtajaksi.

Vain joulurauha voi olla oikeutettu kaikille. Se ei katso, olemmeko ylhäisiä vai alhaisia. Saamme sen yhteisenä lahjana, joka säilyy polvesta polveen kautta aikojen.

Vaikka tiemme tuntuisi joskus kivikoiseltakin ja vaikealta kulkea, emme saa unohtaa johtotähteämme. Sitä seuraten pääsemme kerran perille.

Taivaallinen Isä antaa meille voimaa ja rohkeutta voittaa kaikki vaarat ja vastukset, joita kohtaamme.

Hyvät toveriliittolaiset, muistakaa jou-

Joulun tapahtuma on kuin valtava tähdenlento. Se ei kuitenkaan piirrä vain juovaa pimeälle taivaalle, vaan valaisee kaiken, taivaan ja maan, vieläpä ihmis sydämen salatuimmatkin. Tavallisen tähdenlennon tavoin se ei sammu hetken hehkuttuaan, vaan valaisee niin kauan kuin Jumalan taivaan alla elämää on, niinkuin se jo kaksituhatta ajast'aikaa on valaissut. Tätä joulun tähdenlentoa kuvaa Johanneksen evankeliumin alku. (Joh. 1: 1—14)

Näethän, toveriliittolainen, tämän joulun tähden valaisevan kaaren Jumalan maailmoista ihmisen maahan? Tajuat-han sen lahjan suuruuden, jonka Jumala Pojassaan antoi — Sinullekin? Mieti sitä, usko siihen, kiitä siitä!

Olet kuullut, että tähdenlennon aikana saa toivoa mitä vain. Kaikki muka toteutuu. Kun näet tähtiliidun piirtävän viivansa syksyllän mustalle taivaan taululle, toivot mielessäsi jotain sellaista, mitä et kerro kenellekään. Mikä on toiveesi ja rukouksesi joulun tähden valaistessa ja saapuessa Sinua hyvin lähelle? Pyydätkö sitä, että valo, joka "valistaa jokaisen ihmisen", valaisisi Sinutkin ja Herra, joka syntyi "heinille härkien kaukalon" syntyisi Sinunkin sydämessäsi.

Lähetän terveiseni toveriliittolaisille ja nykyisille opistolaisille toivottaen kaikille hyvää ja rauhallista joulua.

Raija Pitkänen
1959—60

lun sanomaa ja: "Menkää nyt Beetlehemiin katsomaan sitä, mikä on tapahtunut ja minkä Herra meille ilmoitti." Luuk. 2: 15.

Marjatta Pitkänen
1958—59

JOULUKIRKOSSA

Huurteisten puiden lomasta tuikkii tähtösiä, jotka loistollaan valaisevat luonnon. Reki liukuu hiljakseen kohti kirkkoa, aisakellon säestäessä kulkua. Korviin alkaa kantautua kirkonkellojenkin ääni, joka kutsuu meitä joulukirkkoon.

Hiljaa, vakaisin askelin noustaan kirkon portaita sisälle. Arvokas juhllisuuden tunne täyttää mielemme. Kynttilät loistavat, ja pian alkavat urut säestää tuttua joululaulua: "Enkeli taivaan lausui näin ...". Yhdymme toisten mukana jouluvirteen, joka soi voimakkaana ja juhlavana. Mieli aivan kuin vapautuu kaikista maallisista, suruista ja murheista. Ei täällä sellaisia ajatella, sillä nyt on joulu, Vapahtajan syntymäjuhla.

Papin alkaessa saarnansa sanat koskettavat jokaista kuulijaa. "Teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus Herra." Mieleen piirtyy ja jää puhdas kuva tästä rakkauden juhlasta. Joulu, pimeimmän ajan valon säde, loistaa meille jokaiselle.

Irma Sirviö

Nousee elävästi mieleeni eräs joulu, jolloin ensi kerran kävin joulukirkossa. Jo kotoa lähtiessä vallitsi mielessä odotuksen ja jännityksen sekainen tunnelma. Kuta lähemmäksi kirkko tuli sen enemmän se voimistui. Kun viimein astuimme kirkon ovesta sisään, tuskin uskalsin hengittää, hiljaa kävelimme paikoillemme lähelle alttaria. Kirkossa vallitsi rauha ja hiljaisuus, alttarilla paloivat joulukynttilät ja joulukuusi seisoi kaikessa komeudessaan lisäten tunnelmaa. Vähitellen kirkko täyttyi ääriään myöten ja alkoi jouluvirsi, johon yhtyi koko kirkkoväki. Virren jälkeen kuului alttarilta joulun sanoma: "Teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja ...". Kuinka herkästi tuo joulun sanoma pai-

nuikaan mieleeni tuona unohtumattomana jouluaamuna, se seuraa läpi elämäni muistuttaen alati Vapahtajan syntymästä.

Alttaritoimitusten jälkeen seurasi joulusaarna ja viimeisen virren jälkeen haajannuimme kukin koteihimme jatamaan joulunviettoa. Toiset ehkä unohtivat pian käyneensä joulukirkossa, mutta minun kohdaltani ei tuo joulu unohtu koskaan.

Laila Kinnunen

EN UNOHDA

Aukaisin paketin, kädet jännityksestä vavisten. Ja ai ihanaa! Sieltä löytyi minulle pitkä talvitakki. En voi sanoin kuvata, kuinka onnellinen minä olin. Enhän olisi osannut kuvitellakaan, että minä sen saisin, sillä tiesinhän, että isällä ja äidillä oli suuret ja tiukat rahamenot. Mutta olinhan rukoillut Jumalaa monta kertaa illalla, että isä ja äiti saisivat niin paljon rahaa, että voisivat ostaa minulle pitkän takin. Niin minä juoksin äidin kaulaan ja rutistin, minkä jaksoin. Olin niin onnellinen, sillä pukki oli tuonut minulle elämäni ensimmäisen pitkän takin, vaikkakin äidin ja isän ostaman.

Sitten me lauloimme joulupukille muutamia joululauluja ja äiti pyysi pukkiä siirtymään kahvipöytään. Kun kaikki olimme juoneet, otti isä raamatun ja luki jouluevankeliumin. Me kuuntelimme hartaina ja kiitollisina kaikesta. Eniten siitä, että Jeesus on tullut meidän keskellemme.

Leikimme siskojen kanssa kauan sinä iltana joulukuusen juurella noilla pukin tuomilla lahjoilla. Aina oli kuitenkin mielessä tuo takki, joka nyt riippui tuossa seinällä ripustimessa.

Tuon aattoillan kuva on painunut mieleeni lähtemättömästi. Muistan sen lapsuuteni kauneimpana ja ihanimpana jouluaattona.

Sirkka Mäkeläinen

Opistoperheen adventti

Opistolla vietetty adventti jää mieleen varmaan koko elämän ajaksi. Tähän asti adventti on mennyt aivan huomaamatta, ei ole tullut ajateltua tätä suurta juhlaa sen tärkeämmin.

Jo lauantaina raamatun äärellä vietetty ilta oli vaikuttava tilaisuus. Aiheemme käsitteli adventin suurta sanomaa. Erikoisesti jäi mieleeni silloin lausutut sanat Siionin Kanteleen laulusta 10: "Kun veri Herran syntimme kerran pois pesi, poissa ne nyt iäks on". Monen opistolaisen silmä kyynelti sinä iltana.

Sunnuntaina jatkoimme adventin viettoa menemällä kirkkoon. Ensin me musiikkikerholaiset kävimme sairaalassa laulamassa. Voi hyvin ajatella, kuinka ikävää on sairauden murtamana viettää pitkiä päiviä siellä sairaalan seinien sisällä. Sieltä menimme kirkkoon, jonne oli jo kokoontunut paljon juhlakansaa, menimme istumaan lehterille. Saarnan jälkeen lauloimme Hoosiannan paikallisen kirkkokuoron kanssa. Ehtoollisella käynti oli vaikuttava hetki. On ihanaa, kun huono ja syntinen saa polvistua Herran pyhälle alttarille kaikkine puutteineen ja vikoineen. Kirkosta menimme yhteislyseolle viettämään omaa juhlaamme. Aluksi joimme kirkkokahvit ja sen jälkeen saimme kuulla sanoin ja sävelin adventin sanomaa. Piirisihteeri Pekka Lehikoinen puhui, opettaja Katri Lehikoinen esitti lausuntaa ja opettaja Koistinen viulunsoittoa. Näitten juukalaisten vieraittemme ohjelman lisäksi oli opistolaisten esityksiä ja johtajan puhe. Vielä illallakin oli täällä opistolla juhlaa, jolloin juukalaiset vieraamme ja ohjelmaryhmä esittivät ohjelmaa.

Näin meni tämä adventti, joka ei tule varmaan unohtumaan koskaan.

Aune Vaakanainen

Vain Jumalan annettavissa

Ei ihminen voi ottaa mitään, ellei hänelle anneta ylhäältä.

Joh. 3: 27.

Näin joulun edellä saamme lukea jouluaiheisia kirjoituksia, joissa sisältönä on, miten viettäisimme joulua ja ottaisimme vastaan joulun sanoman. Hyviä neuvoja ei puutu, niitä on kyllä paljon.

Kun aloin miettiä tätä pientä kirjoitustani, tuli ensimmäiseksi mieleen yllämainittu raamatun sana. Ulkonaista elämäämme voimme jollain tavoin omalla tarmollamme siistiä. Olemme ehkä omasta mielestämme kutakuinkin hyviä. Mutta sydän on muuttumaton, kova kuin kivi, kylmä kuin jää. Sinne asti eivät keinomme riitä. Saatamme kenties kärsiäkin tilastamme, emme näe minkäänlaista aihetta iloon. Elämä on todellakin tyhjää, ikävää ja valotonta, ikäänkuin pimeässä harhailemista. Ja mikä ihmeellisintä, syy on toisissa. Elämä olisi varmaan hauskaa, jos nuo toiset lähellä olevat olisivat parempia. Siinä tilassa sitten kiemurtelemme ja olemme kärsimättömiä. Omat mahdollisuutemme ovat loppussa, sielumme on rikkirevitty. Tuntuu kuin ei ikinä tuosta noidankehästä selviäisi.

Jumalan sana antaa tällaiseen tilaan hyvän neuvon: "Hiljenny Herran edessä ja odota häntä." Jumala ajallaan auttaa varmasti jättäessämme asiamme Hänen hoitoonsa. Hän antaa minulle jälleen autuuden ilon ja tukee minua alttiuden hengellä. Jumalalla on omat aikansa. Niin täyttyi ennustus Vapahtajastakin Jumalan katsomalla parhaalla ajalla. "Kun aika oli täyttynyt, lähetti Jumala ainokaisen poikansa." Niin on todellinen joululilo nytkin vain Jumalan annettavissa.

Hilma-täti

Gennesaretin rannat kukkamattojen peittäminä. Taustalla Tiberias.

Joulukirje Galileasta

Poria Elite, Galilea, adventtina 1960.

RAKKAAT TOVERILIITTOLAISET!

Niin iloiten kuin teille täältä Jeesuksen maasta tervehdyksen lähetänkin, on se hiukan vaikea tehdä joulukirjeen muodossa. Täällä on vaikea ajatella joulua, kun juuri iloitsimme siitä, että olemme saaneet pari hyvää sadetta ja niiden ansiosta nyt viljapellot ja vuorten rinteet vihannoivat kauniina. Kevätkukat, liljat, krookukset ym. kukkivat. Lämpötila on pysytellyt vielä +20° C yläpuolella.

Yhtä vaikealta tuntuu ajatella, että tänään on adventti. Suomen kirkoissa on taas kaikunut Hoosianna Hänelle, joka tulee Herran nimeen. Minä heräsin sensijaan ainutlaatuiseen varhaiskonserttiin, kun suuri Pohjolasta palaava kot-

taraisparvi laskeutui aterioimaan läheisen rinteiden kostealle ruohokentälle. Voi sitä riemua! Kyllä kai siinä muisteltiin matkan vaiheita, ja nyt oltiin lepäämässä "viheriöivillä niityillä". Tuossa tuhatäänisessä konsertissa oli suorastaan jotain taivaallista. Ajattelin sitä aikaa, jolloin luomakuntakin vapautuu turmeluksen orjuudesta. Millaista se tulee olemaan: syyssateen aikaa, kevään vehreyttä, kiitoslaulua, ja sisimmältään adventtisanomaa, ylistystä joulun Herralle, Rauhanruhtinaalle.

Mutta ei näy sen kevään vehreyttä tässä maassa vielä. Eivät kai adventin ja joulun kellot. Ihmeteltävän tiiviisti on peite omaisuuskansan silmillä. Sanaa luetaan kyllä ahkerasti. Olen ollut omin silmin näkemässä, kuinka Raamatut menevät kuin kuumille kiville koululaisille, kibbutseihin, tehtaan työläisille. Se on heille melkein kaiken ohjeena. Sitä luetaan historiana, se on jopa maanviljelyksen oppikirjana. Täytyy vain uskossa rukoilla, että siemen orastaa ja kasvaa näennäisestä kuivuudesta huolimatta, että Rauhanruhtinaan kasvot kirkastuvat Sanasta ja Hän pääsee hallitsemaan.

Milloin koittaa tuon suuren kevään aamu?

Milloin vapautuu luomakunta?

Milloin on maassa rauha ja ihmisillä hyvä tahto niin Israelissa kuin muuallakin?

Evankeliumeissa kerrotaan, kuinka Jeesus tullessaan viimeistä kertaa Jerusalemiin itki sen ja Israelin kohtaloa ja sanoi sitten: "Minä sanon teille: täst'edes ette näe minua, ennenkuin sanotte: 'Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen.'" (Matt. 23: 37—39, Lk. 13: 34—35, 19: 41—44). Se turmeluksen orjuus, riidat, sodat, kuoleman kauhut, kaikkien nainen kurjuus, jonka alla ihmiset ja luomakunta huokaavat, ei lopu, ennenkuin Rauhanruhtinas tulee ja perustaa tuhatvuotisen valtakuntansa maan pääl-

le. Hän tulee hallitsemaan sitä isänsä Davidin valtaistuimella juutalaisten Kuninkaana, kuten Hänen ristinsä päällekirjoituksessa sanottiin. Mutta Hän ei voi tulla, ennenkuin Hänen oma kansansa ottaa Hänet vastaan sanomalla: "Siunattu olkoon Hän, joka tulee Herran nimeen". (— te ette näe minua, ennenkuin sanotte . . .).

Monet kristityt ovat aivan välinpitämättömiä juutalaisista ja sanovat, että kunhan Jumalan aika tulee, niin he kyllä kääntyvät ilman muuta ja katsovat Häneen, jonka ovat lävistäneet. Mutta on muistettava Herran oma sana, että Hän ei tule, ennenkuin Hänen oma kansansa toivottaa Hänet siunattuna Vapahtajanaan tervetulleeksi. Heidän on nähtävä Hänet ensin hengen silmin heidän edestään ristiinnaulittuna Herrana, ennenkuin Hän voi tulla Kuninkaan ja Messiaan.

Meidän tulisi koettaa sopivalla tavalla todistaa juutalaisille Kristuksesta ja paljon rukoilla heidän puolestaan, ja näin voittaa Herran morsiusseurakuntaan ne, jotka voitettavissa ovat. Ne voitettut, kuten muittenkin kansojen valvovat kristityt, tulevat Hänen morsiaminaan temmatuiksi ylös Karitsan häätämateriaalle (1. Tess. 4: 13—18 ym.), eikä heidän tarvitse jäädä tänne suuren ahdistuksen aikaan. Israel suurimmalta osaltaan jää siihen, mutta Herra pelastaa sen, kun he ahdistuksessaan itkevät Häntä, ja viimein, monen koettelemuksen jälkeen, tahtovat ottaa Hänet siunattuna Kuninkaanaan vastaan. Silloin Herra tulee kaikkine pyhinensä pysyttämään rauhanvaltakuntansa maan päälle. (Sak. 14: 5. Juud. 14)

Morsiusseurakunnan ylösoiton aika on pian käsissä. Sitä todistavat aikain merkit erikoisesti Israelin kansan kohdalla. Työaikamme on lyhyt. Meillä on nyt viimeinen tilaisuus ennen seurakunnan ylösoittoa tehdä jotain Herran omaisuuskansan hyväksi, että heistä mahdollisimman moni voisi vielä tulla siunaukseksi veljilleen ja maailmalle. Jokainen

rukous tämän asian puolesta, jokainen uhraus, jokainen ihmiselämä, joka annetaan Herran käyttöön tämän lähetyksen hyväksi, jouduttaa sen adventtiaamun koittoa, jolloin omaisuuskansakin sydäimestään laulaa Hoosianna Hänelle, joka tulee Herran nimeen. Silloin vapautuu luomakunta, silloin näemme Rauhanruhtinaan, ei enää hyljeksittynä seimen lapsena, ei enää häväistynä ja pilkattuna ristin kantajana, vaan hallitsevana Kuninkaana ja Messiaan. Silloin toteutuu enkelten joululaulu:

"Kunnia Jumalalle korkeudessa,
ja maassa rauha ihmisille,
joihin Hänellä on mielisuosio!"

Amen, tule, Herra Jeesus!

Hyvä toveriliittolainen. — Tästä tuli kai vakavampaa kuin mitä aioinkaan alkaessani kukista ja kottaraisista. Koeta tätä kuitenkin sulatella. Ja muista, että joulun Herran moninaisten lahjojen joukossa on myös silmävoidetta, jota Hän mielellään antaa, kun pyydät. (Ilm. 3: 18). Pyydä sitä jo tänään iltarukoukseen yhteydessä. Se avartaa silmäsi näkemään sellaistaikin, joka Sinulle on ehkä ollut uutta ja outoa. Pyydä erikoisesti voidetta saadaksesi oikein nähdä ajan vakavuuden ja sen, kuinka kipeästi Herra tarvitsee Sinun nuoret voimasi tämän viimeisen ajan kiireiseen työhön. Älä unohda tärkeää paikkaasi esirukouksoitten rintamassa. Siitä työstä saat siunauksen myös omaan elämäsi. — Kun nyt olet avannut Ilmestyskirjan tuon silmävoiteen kohdalta, niin lue samasta luvusta vielä jae 21. Siinä näet palkinnon taistelustasi. Se merkitsee sitä, että jos olet ollut palavin lampuin valveilla silloin, kun Yljän tulon huuto on kuulunut, ja päässyt mukaan taivaalliselle häätämateriaalle ennenkuin ovi on suljettu, saat kuulua Hänen joukkoonsa myös silloin, kun Hän suurella kunnialla tulee hallitsevana Kuninkaana. Eikö se ole

Beetlehem katsottuna joulusanoman ilmoituksen paikalta, Paimenten kedolta.

jotain, johon kannattaa pyrkiä! — Voi kuinka monien kasvot muistankaan sieltä opistoajalta, monet hymyilevät, onnelliset kasvot. Missä te kaikki nyt liennettekin. Herra teitä rakkaudella hoidelkoon ja kädessään pitäköön. Kiitokseni monista siunatuista, mieluisista hetkistä opistolla. Kiitos myös niistä kauniista muistolahjoista, joita olitte minulle lähettäneet juhannusjuhlista. En ehtinyt niitä saada ennen lähtöäni, mutta pari päivää sitten sain niistä valokuvan kottoa. Ehkä ne joskus vielä voin saadakin.

Joulun Herran siunaavien käsien alle jättäen ja jääden

Teidän

Julia Vesterinen
Poria Elite, Tiberias, Israel.

Tule, katso

Tule, katso lävitse kynttilän
miten kedolla Beetlehemin
taas paimenet laumaansa vartioi
yhä silmin valvovin,

miten Jumalan kirkkaus leimahtaa
ja syntisen maahan lyö,
kun salatuimman valaissut
on päiväksi muuttunut yö,

miten kelpaa enkelin lohdutus
— tänä iltana kuulen sen:
Sana, lihaksi tullut, kapalossaan
on sylissä neitsyen!

Soi taivaat Jumalan kunniaa:
Hän on rauhanruhtinas,
hän on neuvonantaja ihmeellinen
ja sankari voimakas.

Se voima on heikoissa väkevä
ja vahvat se musertaa,
ja seimellä kuin liki alttarin
sydän pyhäkköturvan saa!

Soi kuorot taivaan joukkojen,
on tähdessä jouluyö.
Läpi kuolleen luun ja ytimen
nyt Jumalan miekka lyö

ja alta sydämen panssarin
tuo ilmi totuuden. —
— Sana kerro! Kynttilä valaise!
Keto kimmellä kasteinen!

Jaakko Heikinheimo:
Oksien lomasta

Nöyryyttä, hiljaisuutta...

Suuri ilo on tarkoitettu vastaanotettavaksi. Mutta niin ei tapahdu kaikkien kohdalla. Vastaanottimissamme on ehkä jotain vikaa. Olemme ylpeitä ja itsemme varassa jännittäviä, rauhattomia ihmisiä.

Adventtiaika on kehoittanut meitä valmistumaan joulun sanoman vastaanottamiseen. Olemme veisanneet: "Nöyryyttä, hiljaisuutta Jumala rakastaa . . ." ja huomanneet ehkä oman elämämme esteet jouluiloon vastaanottamiselle. Ylpeys kovettaa, oman ymmärryksen mukaiset tärkeät asiat peittävät elämän peruskysymykset. "Rakasta Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistäsi niinkuin itseäsi." "Kunnia Jumalalle korkeuksissa, ja maassa rauha ihmisten kesken." Meidän henkilökohtaiselle hyvinvoinnillemme ovat juuri elinkysymyksiä yhteys Jumalaan ja yhteys lähimmäiseen.

Mikä sitten kykenee tekemään meistä nöyriä. Totuus, ja se on musertava. Mutta se tekee myöskin vapaiksi. Jumalan Sanan paljastavassa valossa näemme: olen rikkonut Jumalan tahtoa vastaan ja niin myös lähimmäisiäni vastaan. Tarvitsen anteeksiantamusta, muuta keinoa ei ole. Sydän on murtunut ja sittenkin tervehtynyt. Katso uusi on sijaan tullut. Uusi mieli, joulumieli, toista ihmistä arvostava ja rakastava.

Omasta sydämestämme aivan johtuu, mitä me näemme ympäristössämme ja lähimmäisissämme. Sananlaskuissa sanotaan: "Niinkuin kasvot kuvastuvat vedessä, niin ihmisen sydän toisessa ihmisessä." (27: 19) — Vastaanottavaisuutemme varmaan myös kasvaa, kun emme itse ole aina äänessä. Ehkä alamme nähdä enemmän ja enemmän kiitoksen aihetta ympärillämme ja omassa elämässämme. Jumalan hyvyys meitä innoittaa päivästä päivään. Rauha ihmisten kesken syntyy siitä, että parannus alkaa kunkin omasta elämästä ja uskotaan lähimmäisten vaikuttimien vilpittömyyteen. Kaikki, kaikki johtuu sisästä, ihmisen sydämestä. On hyvä muistaa Pietarin lausetta: "Älköön teidän kaunistuksenne olko ulkonaista, vaan se olkoon salassa oleva sydämen ihminen, hiljaisen ja rauhaisan hengen katoamattomuudessa; tämä on Jumalan silmissä kallis."

Jeesus-lapsi oli varttuva vaikeinta ihmisosaa kohtaamaan. Kärsimisen ja itsensä uhraamisen kautta Hän oli vapahtava kansansa heidän synneistään. Hän itse antaa meille neuvon, kuinka voisimme tulla jouluiloon ihmisiksi;

"Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltä; niin te löydätte levon sielullenne."

JOULURAUHAA JA ILOA

TOIVOTTAEN

HELVI VALKONEN

SYYSKAUSI MUISTOJEN JOUKOSSA

Nyt kun on jo täysi talvi ja syksy on jäänyt taakse, tuli mieleeni ajatus, että samanlaista syksyä ei enää mahda tulla. Tämä syksy on ollut niin sisältörikas, että olen enemmän kuin kiitollinen opistoon tulostani.

Ensimmäisinä päivinä tänne saavuttuani tuntui, niinkuin olisin tullut tänne syömään ja laiskottelemaan aivan turhan takia. Nyt kun olen ollut täällä melkein kaksi kuukautta, olen tullut huomaamaan, että tämä on ollut elämäni opettavaisimpia syksyjä ja että olen aivan kuin säästynyt niiltä viettelyksiltä, joita olisin joutunut kokemaan jossain muualla.

Minulla on ollut aikaisemmiltakin syksyiltä hauskoja muistoja, mutta tuntuu, että tämän syksyn muisto olisi kaikkein paras. Nyt kun joulun tulo on tulossa, niin arvelen, että siitäkin muodostuu pysyvä muisto mieleeni. Täällä ollessani tuntuu kuin olisi lähempänä Jumalaa ja Hän pystyisi voimakkaammin minua ohjaamaan. Tämän syksyn muisto ei varmasti lähde mielestäni koskaan.

H. K.

Nyt on kohta joulun käsillä ja syyslukukausi liukumassa loppuaan kohti täälläkin, voisinko sanoa, jo rakkaaksi käyneessä kansanopistossa. Sen kuluessa on kerinnyt tapahtua monenlaisia asioita, sellaisiakin, jotka varmaan säilyvät läpi elämän muistoina.

Ensin kun lähdin kotoa, olin vähän arkailevalla mielellä siitä, minkälaisella siellä mahtanee olla. Mutta kun sitten pääsin opistolle ja aloin vähän tottua opiston elämään, tuo arkuus oli häipynyt. Kaikki tuntui niin kotoiselta ja rakkaalta. Paitsi olihan tietysti aina joskus poikkeustapauksia, kun koti tuli mieleen, tuli ikävä ja täytyi itkeä pihauttaakin. Mutta se oli aina ohimenevää. Kyllä surut haihtui, kun meni isoon keittiöön. Siellä sai aina juosta hiki hatussa, mutta mukavaakin se oli. Nyt kun

tuo aika on takanapäin, tuntuu jotenkin haikealta, ei enää koskaan opiston keittiössä.

Nuo lauantai-iltojen raamattupiirit ovat olleet myös kiinnostavia. Vaikka joskus ne ovat tuntuneet pitkiltäkin, kun on ollut väsynyt ja uni on painanut silmiä, eikä ole oikein pysynyt mukanaakaan, vaikka kuinka olis halunnut.

Kaikki aineet ovat olleet myös kiinnostavia. — — — —

Syyslukukauden aika on jäänyt mieleeni hyvin valoisana ja onnentäyteisenä. Olen saanut kuulla Jumalan Sanaakin jota olen kaivannut, enemmän kuin tavallisesti. Hyvästi opiston syyslukukausi, elän sinut muistoissani vielä monet, monet kerrat.

S. M.

Syyslukukausi on mennyt pian, tuntuu kuin vasta olisi tullut tänne. Mutta siihen aikaan sisältyy paljon. Koko opistoperhe olemme saaneet viettää monet hetket Jumalan Sanan äärellä. Varmaan monet ovat kokoontuneet yhteisiin tilaisuuksiin ikäänkuin anoen jotakin. ”Puhu Herra juuri nyt minulle. Avaa korvani kuulemaan ja silmäni näkemään oikein”. Toivon, että tämä syyslukukausi ei keneltäkään olisi mennyt hukkaan, vaan että olisi jäänyt mieleen jotain, josta olisi sitten myöhemmin elämässä apua.

Alussa tuntui niin oudolta kaikki. Nyt olemme jo oppineet paremmin tuntemaan toisemme, olemme saaneet tovereita ja ystäviä. On niin ihanaa olla ja tuntuu niin turvalliselta täällä opiston seinien sisällä, kun tietää, että opettajat ja monen oppilaan vanhempien esirukoukset kannattavat meitä.

Ei varmaankaan monen mielestä voi unohtua adventtipäivän sanoma, se päivä muodostui monen kohdalla hyvin puhuttelevaksi. Nyt lähestyy joulun saamme hiljentyä vastaanottamaan joulun suurta sanomaa.

M. L.

Ajatuksia syyslukukaudelta Helsingin Ev. Kansankorkeakoulusta

Hämärät joulukuiset päivät, jolloin kaksi pimeää toistansa tervehtii, ovat tuoneet koulumme asukkaille mukanaan yhä kiristyvän lukutahdin. Tentit, kertaukset ja esitelmät näyttävät kasaantuvan päällekkäin ja toisinaan näyttää aivan mahdottomalta selvittää eteenpäin. Mutta aina sunnuntain aikoina, kun hetkiseksi tehtävistensä vapautuu, tulee monta kertaa mieleen ajatus: olen täällä oikealla paikallani.

Kun syyskesällä harkitsin opiskeluni jatkamista, hain ensin kauppakouluun, jonne hakemukseni kuitenkin ehtivät liian myöhään, joten sitten ajattelin jatkaa täällä päin, jos onnistun pääsemään. Ilokseni sainkin kutsun saapua ja niin sitten syksyisenä iltana saavuini tänne Helsinkiin — ja korkeakouluun.

Tunsin pelkoa aloittaa, olin kuullut kerrottavan tiukasta tahdistä ja myöskin ankarasta kritiikistä kaikkien tehtävien suhteen, mutta päätin parhaani mukaan yrittää ja ajattelin: onhan tämän niin moni kestänyt ennen minua. Tunsin kotiutuvani heti ensimmäisinä päivinä, kaikki oli jotenkin tuttua jo opistoajalta ja pelkonikin alkoi vähitellen haihtua.

Olemme kaikki tottuneet elämänrytmiin, joka täällä näiden seinien sisäpuolella sykkii. Päivät ovat lentäneet kuin siivillä, tehtävät, vaikeatkin, ovat aina paremmin tai huonommin ohi menneet, eikä meille kenellekään ole täällä pahaa sanaa siitä sanottu, jos ei oikein onnistukaan, vaikka niin alussa pelkäsin.

Erittäin mieleen painuvia ja ihania ovat sunnuntaihetket kahvipöydän ympärillä. Tutut laulut Siionin kanteleesta kajahtavat, niinkuin varmaan siellä Kohtavaaran liepeellä sijaitsevassa entisessä opistokodissanikin, ja iloinen keskustelu viriää opettajien ja oppilaiden

kesken. Silloin unohtuvat arkiset huolet ja maanantaiaamuna saa uudella innolla alkaa alusta taas.

Myöskin opintoretket ja vieraskäynnit tuovat vaihtelua ja rikkautta koulumme elämään. Monta uutta asiaa on niidenkin kautta opittu ja varmaan vielä opitaan. Kaikki mitä täällä teemme, on mielenkiintoista, rakentavaa ja ennenkaikkea jatkoa sille opille ja suunnalle, mitä jo opistomme meille tahtoi neuvoa ja teroittaa, vaikkakaan emme aina sitä tajunneet emmekä osanneet sille oikeaa arvoa antaa.

Nyt kun joulunkellot taas pian kertovat meille ilosanomaa Vapahtajamme syntymästä ja kun saamme heittää arkiset askareemme ja hiljentyä tuon sanoman ääreen, on monen meidänkin koulun oppilaan sisimmässä varmaan tunne, että hän ehjemmin ja täydellisemmin tämän sanoman vastaanottaa saatuaan olla nämä jäljelle jäävät kuu-kaudet juuri tämän koulun piirissä. Olen yksi heistä ja voin toistaa vielä tuon, mitä jo tuolla alussa mainitsin. Olen täällä oikealla paikallani, en varmaan tuntisi samoin, jos olisin kauppakoulussa. Kaikki tämä oli varmaan johdettu ylhäältä päin. Olen iloinen ja kiitollinen saadessani viettää talveni täällä, hyvässä toveripiirissä, suuremmoisten opettajien ja eteenpäin vievän opiskelun parissa.

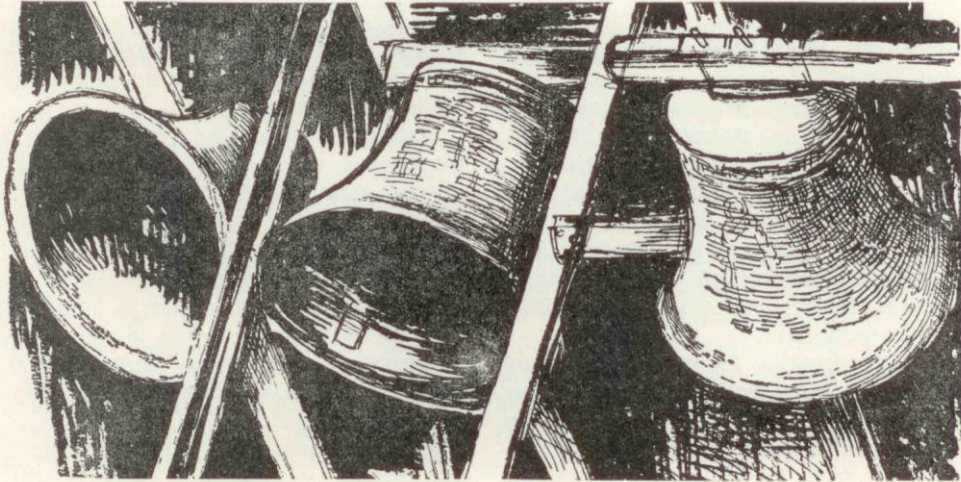
Toivon kaikille opistomme opettajille ja oppilaille sekä toveriliittolaisille siunattua joulua näillä sanoilla:

”Sä kaikkein auta juhla tuo
nyt oikein viettämään!
Käy itse vieraaks’ meidän luo,
Ah sielun tarpeet meille suo,
ja tarpeet elon tään.”

Varpu Piirainen 1958—59

Uuden vuoden kellot

Ajan virta kiittää eteenpäin jatkuvasti. Pimeyden keskellä kuullaan aina uuden vuoden kellojen kumahdus, joka ilmoittaa taas vuoden vaihtuneeksi.

Nuo samat kellot ovat soineet monenlaisille kuulijoille. Joskus sodan ja puutteen keskellä ne ovat ehkä lievittäneet monen ihmisen sydäntä: ehkäpä uudella vuodella olisi meille nyt parempaa tarjottavana.

Joku vuoteessa oleva potilas voi mielessään ajatella: vaikka lienevätkin minun kohdallani viimeiset. Ehkä ensi vuonna minä en enää saakaan kuulla niiden sointia ja odottaa jonkin haaveen toteutumista.

Eräiden elämässä on kuluneen vuoden aikana saattanut tapahtua jotain ikävää ja järkyttävää, jonka toivoisi häipyvän pois mielestä.

Monen mieleen hiipii katumustakin. Ehkä olisin voinut elää menneen vuoden toisin, mutta menneitä aikoja ei saa enää ellettäviksi.

Vanha vuosi on jo tehtävänsä suorittanut. Nyt saa lähteä sitä jatkamaan

uusi vuosi, joka on täynnä elämän halua ja uusia lupauksia.

I. S.

Joulutunnelmien mentyä ohi seuraa heti uuden vuoden odotus ja ajatukset, mitä olisi pitänyt tehdä ja mitä jättää tekemättä ja sanomatta lähimmäisilleen...

Vuoden viimeisen päivän iltana, kahdentoista aikana, soittavat kellot meitä uuteen vuoteen. Sitä hetkeä kuvataan useinkin tapauksena, jolloin vanha harmaahapsinen vaari poistuu ajasta ja pieni poikalapsi tulee tilalle ja alkaa soittaa kelloja.

Uusi vuosi on alkanut kellojen soitolla, joka kantautuu korviimme. Tämä soitto saisi kantautua sisimpäämmekin kiitoksena siitä, että olemme saaneet aloittaa taas uuden vuoden vain yksin Jumalan armosta. Kuluneista ja alkaneesta vuodesta pitäisi meidän olla kiitollisia Herrallemme, joka on sallinut meille nämä elämän vaiheet.

R. K.

KIHLOISSA:

Heikki Piironen	1953—54
Liisa Nygren	
Niilo Väre	
Raili Viholainen	1956—57
Erkki Heikkinen	
Kerttu Koistinen	1958—59
Matti Tertsunen	
Terttu Härkönen	1958—59
Pentti Tirronen	
Terttu Turunen	1957—58

VIHITTY:

Aulis Ryynänen	
Irja-Liisa Hara	1948—49
Urpo Pehkonen	1950—51
Liisa Korhonen	
Pauli Kuvaja	
Olga Purkunen	1952—53
Martti Kilponen	
Elsa Tampio	1954—55
Unto Leinonen	1955—56
Eila Heiskanen	
Kalle Haverinen	
Anja Heikkinen	1956—57
Edvin Paukkunen	
Vieno Kettunen	1958—59

Parhaat onnittelut! Jumala siunatkoon joulunne ja yhteisen elämäntaipaleenne!

Kunnia Jumalalle korkeuksissa ja maassa rauha ihmisten kesken, joihin hänellä on mielisuosio.

Toimitus olisi kiitollinen, jos saisi tietoonsa näitä perheutisia tuoreeltaan. Valitettavasti tulevat useat tietoomme vasta aikojen perästä. Mutta kun tuntuu, että toveriliittolaisista on joka tapauksessa mielenkiintoista seurata opistoverien elämää, olemme näitä tärkeitä tietoja julkaisseet vähän vanhentuneinkin, joten asianomaiset suonevat anteeksi.

Tämän Pirtin Viestin numeron kirjoittajista ne opistolaiset, joitten nimen jälkeen ei ole vuosilukuja ovat nykyisen kurssin oppilaita.

S A I R A U D E S T A

(Jatkoa 4. siv.)

tämää. Ehkä mikään muu ei ole saanut meitä pysähtymään. Olemme kaiken touhun keskellä unohtaneet tärkeimmän, sen, että olemme iäisyysolentoja, luodut elämään Jumalan yhteydessä, hänen johtoonsa luottaen. Sairaus on saanut meidät hiljenemään. Tärkein asia on tullut todella tärkeimmäksi. Vaikeudet ovat nöyryyttäneet: "En jaksa käydä yksin, vaan vajoan. Vie kanssas käsityksin, Oi, Auttajan." Siunattu sairaus.

Sanni Korhonen

1952—53

Jokainen nuori ihminen joutuu joskus ajattelemaan oman kodin perustamista. Varmaan jokainen asettaa joitakin toiveita tulevalle kodilleen. Minä toivoisin tulevan kotini olevan kelvollisen Jeesukselle, meidän pelastajallemme. Toivoisin, että Hän sanallaan opettaisi meitä ja meidän lapsiamme luottamaan hänen armoonsa ja uskomaan, että saamme kerran paremman ja täydellisen kodin. Siellä ei ole oleva mitään näitä maallisia huolia ja murheita, ei tuskaa eikä ahdistusta vaan iankaikista iloa ja autuutta.

Erään nykyisen opistopojan ajatuksia

Me katkeroitamme omaa elämäämme ei ainoastaan pahoilla töillä, joiden karvaita hedelmiä meidän täytyy syödä, tai pahalla, kateellisella mielellä, vaan myös alituisilla valituksilla. On harvinaista tavata ihmisiä, jotka eivät valita. Aina on jotakin, jonka toivoisi olevan toisin, joka ei ole niinkuin pitäisi — aina jotakin, jonka toivoisi olevan toisin. Se otetaan esille, sitä käännellään ja katsellaan joka taholta niinkuin se olisi rakainta, mitä meillä elämässä on. Siten kyllä saa maailmasta itkulaakson. Mutta se ei ole kristillistä, sillä se on kiittämättömyyttä ja epäuskoa.

Beskow

NUORI JA RAAMATTU

Monesti nuori ihminen joutuu ristiriitoihin ja ongelmiin. Hänen sisäinen elämänsä on rauhatonta. Pitäisi saada jokin kiintopiste ja tarkoitus elämäänsä.

Nuori hapuilee ja etsii, rientää huvittelaisuuksiin toisten nuorten joukkoon. Luulee löytävänsä sieltä tyydytystä sisäiselle levottomuudelleen. Kun sieltä palaa, huomaa sen tosiasian, ettei saanut sieltä mitään vastapainoksi sisäiselle rauhattomuudelleen. Mutta nuori ei toisille ilmoitisi tätä sisäistä rikkonaisuuttaan. Vanhemmille tekisi mieli kertoa, mutta tulee heti ajatus, etteivät he ymmärrä kuitenkaan.

Saattaa nousta sellainenkin ajatus: löytyisiköhän raamatusta mitään selvyttä tähän ongelmaan. Nuori jollakin tavoin häpeää ottaa raamattua käteensä. Toiset toverit saattavat heti ruveta pilkkaamaan: tuosta on varmaankin tullut uskovainen, kun istuu raamatun ääressä. Niin jää raamattu hyllyyn koriste-esineeksi pitkäksi ajaksi. Nuori koettaa olla ihmisten edessä toisenlainen kuin onkaan.

Joskus saattaa rauhattomuus tulla niin ylivoimaiseksi, ettei auta enää mi-

kään muukaan. Yötä päivää on polttava tuska sisimmässä. Silloin ei auta enää muu kuin Jumalan Sana. Täytyy ottaa raamattu esille ja ruveta siitä etsimään jotakin parempaa. Ensin sieltä ei löydy kuin syyttäviä tuomion sanoja. Nuori tuntee itsensä pieneksi ja maahan painetuksi Jumalan edessä, tuntee olevansa kadotuksen oma. Eihän tällainen voi enää kelvata Jumalalle ja hän masentuu kokonaan tämän taakan alla. Raamatun tutkiminen tulee jokapäiväiseksi asiaksi. Joskus sieltä saattaa avautua jotakin vapauttavaa tämän lain alta. "Minä olen sinut lunastanut, minä olen sinut nimeltäsi kutsunut, sinä olet minun." Tällaisia vapauttavia lauseita sieltä rupeaa löytymään aina uudestaan ja uudestaan. On niin rauhallista olla, kun on saanut levon ja rauhan sisäisesti. Ei maailman rientoihin ole enää halua. Tulee sellainen sisäinen pakko, että tätä ilosanomaa pitäisi kertoa toisillekin. Olemmehan kaikki Jumalalle kalliisti ostettuja. Me kuulumme Hänelle.

On Jumalan suuri lahja, kenelle Hän raamatun salaisuuden kirkastaa. Silloin ei raamattu jouda olemaan hyllyssä, vaan siitä on suuri halu ammentaa elämän vettä.

Kaarina Ahtonen

Pirtin Viesti toivottaa

kaikille lukijoilleen siunattua juhla-aikaa. Uuden vuoden taipaleelle lähties-sään toivoo se toveriliittolaisten edelleen muistavan ja rikastuttavan sen sisältöä kirjoituksillaan. Ensimmäisen numeron pitäisi ilmestyä ennen toveripäiviä, joten toivotaan kirjoitusten olevan toimituksessa ennen helmikuun 20. päivää. Kanna kortesi kekkoon yhteiseksi iloksi ja hyödyksi, siitä ollaan todella kiitollisia.

Pirtin Viesti

Julkaisija: Nurmeksen ev. kansanopiston toveriliitto r.y.
Päätoimittaja: Toivo Salomaa
Ilmestyy 5-numeroisena
Tilaushinta 250 mk
Postisiirtotilin numero 82253

Kajaani 1960
Kainuun Sanomain Kirjapaino Oy